

Radka Bucová, 16 rokov, Námestovo

Poslednýkrát

Konečne to mám za sebou. Pomyslel som si. Sedel som v autobuse, rukami som si podopieral hlavu. „Počúvajte moje posledné pranie...“, povedal a odišiel navždy. Nestihol nám ho prezradiť. Čo si asi želal? Aj tak už na tom nezáleží. Pretrel som si unavené oči. Bolo neskutočne ťažké pozerat' sa na všetky tie "zarmútené" tváre. Každý na to predsa čakal. Čakali sme, kým poslednýkrát vydýchne a zbaví nás starostí. Isto si pomyslíte: „Aké odporné! Ako niečo také môžeš vôbec povedať?“ Lenže starať sa o starého, už dementného človeka, je veľmi ťažké. Napriek tomu, že zniem ako najhorší farizej, aj ja som nakoniec pocítil smútok. Ľudské city sa jednoducho nedajú vysvetliť. Náhle ma človek z predného sedadla vytrhol z mojich myšlienok. Zakýval na mňa, postavil sa a kráčal ku mne. Pomaly som začal spoznávať jeho tvár. Šedivé vlasy čudácky strapaté ako vtáčie hniezdo, vpadnuté sivé oči a obrovské vrásky na čele. Preľakol som sa. Neveril som vlastným očiam. „Deduško, to ste vy?“ s úžasom som sa spýtal. „Už som o tom počul. Človeku sa zo žiaľu môžu zdať rôzne veci...“

„Prišiel som ťa pozdraviť. Nechceš vedieť aké posledné želanie som si zo sebou zobral na druhý svet?“ prerušil ma. Neveriacky som pokrútil hlavou. „Istotne to bola klasika, ako nezabudnite na mňa, dôstojne ma pochovajte alebo majte sa radi,“ zamrmal som. Vytiahol som si mobil a snažil som sa spamätať z veľkého prekvapenia. Myšlienky v hlave mi skákali jedna cez druhú. Toto bola zrejme jeho lepšia chvíľa. Chvíľa, kedy si pamätal moje meno a nehl'adal už dávno nebohú babku. Občas ich mal. Netrvali síce dlho, no zo začiatku dodávali nádej. Neskôr nádej úplne vymizla. Časy, keď mal čistú myseľ, celkom splynuli. Nedokázali sme si ich viac vážiť. Boli to predsa maličkosti a tie si dnes neváži nik. Zrazu sa príznak ozval znova: „Nie, to som si neželal. Ešte hádaj.“

„Už nechcem! Nie som malé zvedavé decko. Si preč. Toto ťa naspäť nevráti.“

„Ale na tej vecičke si stále! Presne ako malé decko,“ ukázal prstom na môj telefón. Vždy bol zásadne proti mobilom. Za celý život ho asi ani raz nepoužil. Prečo? To netuším. Čudáctvo spolu s odporom k technológiám mal od nepamäti zakódované v mysli. Našťastie ešte stále nebol básnikom, či iným šialeným umelcom. Aj tak však musím povedať, že mal pravdepodobne jedno koliesko navyše.

„Vôbec nič nechápeš! Nikdy si tomu nerozumel. Ani netušíš, čo na tej vecičke robím. Technológie predsa ľudstvo posúvajú vpred...“ bránil som sa.

„Napriek tomu sú ľudia stále primitívni. Nedokážu si poradiť so základnými problémami. Neprestajne sa sťažujú, pritom si neuvedomujú, aké majú šťastie. Veď im nič nechýba. Majú ruky, nohy a zdravý rozum!“

„Takže ma teraz kritizuješ,“ nahnevane som odvrkol, „moja vlastná predstava v hlave ma kritizuje!“ Deduško prestal rozprávať a hlasno sa rozosmial hurónskym smiechom. Nechápal som, čo sa deje. Nervózne som sa zamrivil na sedadle. Akú vec táto vidina odo mňa chce! Odrazu sa prestal chichúňať. Už v pokoji odvetil: „Neviem, či sa mám z teba smiať alebo plakať. Priveľmi som ťa mojimi výčitkami rozčúľil? Tak potom sú zrejme oprávnené! Myslel som, že ťa môj príchod poteší. Lenže stále mám právo na svoje posledné pranie!“

„Veď si ho ani nevyslovil do konca.“

„Vyslovil som ho! Počúvaš ma vôbec?“

Neodpovedal som mu. Pokračoval: „Všetci ste rovnakí, zahľadení iba do seba. Keby ste ma počúvali. Moje posledné želanie bolo počúvať! Počúvaj posledné pranie, svoju rodinu, prírodu, ľudí okolo seba. Vnímaj maličkosti ukryté v tvojom živote. Neignoruj ostatných, ale ich počúvaj!“

Odišiel. Vidina sa skončila. Spýtal som sa samého seba: „Počúvam?“